

LUCY SCORE

NA GREŠKAMA SE UČI

LUCY SCORE

Na greškama
se uči

S engleskoga prevela
Iris Spajić

PULS

KOLIBA
STORY LAKE

STARA BOLNICA

ANGELO'S

OTEGNUTI PAPCI

GRADSKI TRG

JEZERO
STORY

LEVIJEVA KUĆA

RALICA
JEBALICA

DOKTOR ACE

RIBLJA UDICA
RIBLJA UDICA

JEZERSKA ULICA

ERLEENINA KUĆA

TRGOVINA

GAGEOV URED

KNJIŽARA

HAZELINA
KUĆA

SPORTSKI TEREN
ZA BINGO

BUTIK

LAURINA KUĆA

ULICA KRAJPUTA

GAGEOVA KUĆA

FELICITYNA
KUĆA

FARMA
BISHOPOVIH

Dobro došli
u
STORY LAKE

Zmijom u lice

Zoey

Moja je rođakinja imala sreće da nas dijeli cijela država i da je ubojstvo ilegalno.

»Inez«, rekla sam na rubu strpljenja. »Molim te, smanji hysteriju za barem osam stupnjeva. Ne mogu ti pomoći dok nerazumljivo zavijaš.«

»Zašto zvučiš kao da si u spilji?« zanimalo je Inez, koja je privremeno zaboravila na dramu zbog koje me je u panici nazvala. »Jebote, Zoey! Jesi zapela u stvarnoj spilji?«

Zakolutala bih očima, ali budući da sam potrbuške istraživala ispod kreveta, trud bi bio uzaludan. »Da, Inez«, suho sam rekla. »Zapela sam u spilji, ali sam toliko nesebična da te nisam htjela gnjaviti sa svojom po život opasnom situacijom kad si nazvala.«

»O, moj Bože!« zacičala je moja naivna rođakinja zbog čega su mi skoro prokrvarile uši. »Okej, pošalji mi lokaciju i poslat ću konjičku policiju ili tko se već penje u spilje spašavati ljude.«

»Pobogu. Ne bavim se speleologijom. Tražim čizmu ispod kreveta. Opozovi konjičku policiju, koja je usput budi rečeno kanadska. Ja sam u Pennsylvaniji.« Nastavila sam sa svjetiljkom na mobitelu pregledavati mračni ponor ispod bračnog kreveta u Kolibi.

A tu su moje mucaste dokoljenke.

»Sigurna si da nisi zatočena u spilji i da te neće pojesti šišmiši?«

»Sto posto.« *Aha!* Ugledala sam svoju Stuart Weitzman čizmu koja je zapela između rustikalnog noćnog ormarića i noge kreveta. Istegnula sam vratni mišić i udarila se u glavu kako bih je dohvatila.

»Dobro. Onda se možemo vratiti na mene. Gdje ću živjeti?«

Mi smo Moodyji vrlo dramatična bića.

»Što kažeš na ovu ideju«, rekla sam dok sam se mic po mic izvlačila ispod kreveta. »Zašto ne bi nastavila živjeti u mom stanu? Znaš. Onom jednosobnom stanu na trećem katu koji sam ti tako velikodušno dala u podnajam dok sam ja privremeno u mjestasću koje izgleda kao da je ispalo iz Hallmarkovih filmova. Već odustaješ od karijere *catering* manekenke?«

Inez se preselila na Manhattan zbog sna o osnivanju *topless catering* tvrtke. Ali, kako je ona objasnila, *onako* umjetničke *topless catering* tvrtke. Zadnja mi je informacija da posluhuje samo hladna predjela nakon nesretnog incidenta s juhom od rajčice.

Bez daha i masirajući bolni vrat, bacila sam se na madrac i promatrala katastrofu koja se maskirala u moju hotelsku sobu. Hrpe čiste i prljave odjeće borile su se za prostor na podu. Moje »stvari za posao« — tj. moj *laptop* i nekoliko malih eksplozija papira — bile su razbacane po krevetu i zauzimale sićušni stol za dvije osobe ispod prozora s pogledom na jezero. Mali je ormar doživio apokalipsu odjeće i sad se vrata više nisu dala zatvoriti.

Život i rad u hotelskoj sobi na duže staze nije ni upola glamurozan koliko sam se nadala. A čak i s velikodušnim

popustom koji su mi dali u Kolibi, bilo je stravično skupo. Toga sam bila friško i bolno svjesna.

Tek sam nekoliko tjedana kasnila s mjesečnim pregledom financija kad sam shvatila da sam dotakla dno štednog računa. Uvela sam drastične mjere kako bih preživjela dok mi ne isplate agencijski postotak za predujam zbog objave knjige moje jedine klijentice... za sedam tjedana.

»U tome je stvar, Zoey. Više *nemaš* stan«, tulila je Inez dok sam držala nogu u zraku i gurala je u čizmu.

»Nisi se valjda najela ludih gljiva kod kuhara na sedmom katu i prokockala moj stan na partiji pokera u zgradi? Upozorila sam te. Gospođa Reneski je opaka igračica. Zabranjen joj je ulaz u četiri kasina u Las Vegasu.«

»Što? Ne! Samo sam prokockala tvoj Chanel džemper.«

»Bolje ti je da to nije moj crveni Chanel džemper ili ću te ubiti na sljedećem obiteljskom okupljanju.«

»Zoey, možeš li se, molim te, usredotočiti? Pokušavam ti reći da naš stan više nije stan. Postaje apartman.«

Uspravila sam se kao da me grom ošinuo. »Što si to rekla?«

»Pretvaraju zgradu u apartmane. Rekli su da imaš trideset dana da otkupiš stan ili da skupiš stvari i iseliš se.«

»Tko je to rekao, *Inez*?« pitala sam.

»*Ne znam, Zoey*. Ljudi koji su poslali one silne obavijesti i pričali na sastanku stanara prije koji tjedan.«

Opalila sam se rukom po čelu. »Zašto mi to prije nisi rekla?«

»Mislila sam da jesam. Zar nisam?«

Kao netko tko je veći dio života trpio da ga nazivaju neodgovornim, uvijek sam smatrala da je etiketa »preglup da bi preživio« koja se koristi za opis likova u ljubavnim romanima previše gruba. Sve do ovog trenutka.

»Ne«, uzvratila sam. »Ispričala si mi kako mi je onaj dlakavi tip kojeg si upoznala na pilatesu začepio odvod i kako si mislila da si vidjela pobjednika *RuPaul's Drag Racea* dok kupuje hot-dogove na benzinskoj.«

»Oh. Da, ne. To je bilo *daleko* prije. Možda sam rekla drugoj rođakinji?«

»Znaš što, Inez? Nazvat ću te kasnije.« Prekinula sam poziv prije nego što sam se uspjela prepustiti porivu da je izvrijeđam.

Alarm na mobitelu iritantno je zazvonio kako bi me podsjetio na sastanak s Hazel.

»Kvragu«, promumljala sam zgrabivši relativno čist sako s jedne od stolica kod prozora i nazvavši drugi broj.

»Zoey! Tako te je lijepo čuti. Što je tvoja blesava rođakinja sad napravila?« Gospođa Newville bila je umirovljena brodvejska zvijezda u srednjim osamdesetima koja je postala amaterska gastrokritičarka i živjela je nasuprot meni na Manhattanu.

»Nije mi rekla da će zgradu pretvoriti u apartmane.«

Nastala je napeta stanka. »Pa, sranje.«

»Kako je to moguće?« upitala sam dok sam gurala ruku u rukav sakoa.

»Vlasnik zgrade zaglibio je u nekoj piramidalnoj prijeviri s nekretninama i završio u zatvoru. Nova je vlasnica odlučila da se ne želi baviti podstanarima i bacila se na apartmane. Znaš da imaš samo trideset dana, zar ne?«

»Trideset dana da odlučim želim li kupiti stan?« upitala sam s nadom u glasu dok sam nanosila sloj svog drugog najdražeg sjajila. Najdraže sam zametnula prije tjedan dana i nije mi palo na pamet naručiti novo. A to sad svakako neću učiniti jer sam financijski u govnnima do grla.

»Trideset dana da kupiš stan ili letiš iz njega«, ispravila me gospođa Newville.

»Pa, sranje«, promrmljala sam. Začulo se veselo kucanje na vratima. Preskočila sam pladanj s večerom i širom ih otvorila.

Hazel, moja najbolja prijateljica i klijentica, stajala je na vratima sa samodopadnim, blistavim i zaljubljenim pogledom. Duga joj je kestenjasta kosa bila zategnuta u visoki rep,

a guste su joj šiške naglašavale naočale. Čupavi pas kraj njenih nogu uputio mi je osuđujući pogled, barem se meni tako činilo. Ljubić je bila crno-bijeli, vižlasti, pahuljasti čupavac srednje veličine koji je bio dio velike geste/isprike/prosidbe Campbella Bishopa, Hazelina budućeg supruga.

Pas je šapama napadao moje čizme kao da su grickalice od sirove kože. Mahnula sam im da uđu i pokušala držati razmak između svojih dragocjenih čizama i Ljubićinih usta punih sitnih, oštrih zuba. Nije da nisam *voljela* životinje. Samo mi ih je bilo draže promatrati s pristojne udaljenosti. Podalje od njihovih zuba, kandži, krzna i sline.

»Šaljem ti poveznicu«, rekla je gospođa Newville.
»Malo upozorenje, cijena nije za one slabog srca.«

»Hvala na upozorenju. Ostajete li vi?« Nisam mogla zamisliti zgradu, a ni New York bez nje.

Frknula je. »Po toj cijeni? Nema jebene šanse. Selim se u Portugal s novim dečkom. Slušaj, moram ići. Nalazim se s jednom financijskom menadžericom i dvije časne na karakama. Pa-pa, mala!«

Mogla bih doživjeti dvjestotu, a i dalje ne bih imala ni približno zanimljiv život kao ona.

»Pozdrav, gospođo Newville«, rekla sam zlovoljno.

Nije moguće da se ovo događa. Ovo nije bio dio mog trijumfalnog povratka kojem sam težila nakon okrutnog otkaza prošle godine. Ovo je bilo nevjerojatno nazadovanje.

»Kako je naša omiljena brodvejska cura?« upitala je Hazel i pustila Ljubić s uzice kad sam prekinula poziv.

Preslatka se teroristica odmah bacila na moje prljavo rublje uz uzbuđeno glasanje.

»Seli se u Portugal. Što bi mogla biti i moja sljedeća destinacija, ovisno o troškovima života.« Pritisnula sam na poveznicu koju mi je poslala gospođa Newville i žustro skrolala, a zatim žarko poželjela da mogu vratiti vrijeme na sretnije, manje beskućničko razdoblje moga života. Čak si ni na vrhuncu svoje prethodne karijere književne agentice

sa stabilnim klijentima i visokim primanjima nisam mogla priuštiti kupnju vlastitog stana. A sadašnju Zoey koja ima jednu klijenticu i živi od svoje sve manje ušteđevine život zajebava... i to ne na dobar način. »Jebemti!«

»Što nije u redu?« upitala je Hazel dok je micala hrpicu pošte s jedne od stolica i sjedala na nju.

»Moja rođakinja...«

»*Topless* ugostiteljica, hipi-vlasnica gostionice ili bioke-mičarka koja uzgaja alpake?« ubacila se.

»Ona sa slamom umjesto mozga kojoj sam dala stan u podnajam obavijestila me da će zgradu pretvoriti u apartmane i da imam trideset dana da kupim stan ili letim van.«

Hazel se svim silama trudila izgledati neveselo. Nimalo me nije zavarala.

Optužujuće sam uperila prst u nju. »Prestani.«

»S čim da prestanem?« upitala je i raširila smeđe oči hineći nevinost.

»Prestani likovati.«

»Ne likujem. Ljubić, likujem li?«

Pas je podigao pogled s čarape koju je napadao i zamišljeno naherio glavu.

»Imam opcija«, ustrajala sam.

»Naravno da imaš.«

»Mogla bih kupiti stan.« Ako opljačkam nekoliko banki ili otkrijem bogatog pokojnog člana rodbine za kojeg nisam znala da postoji, a sve mi je ostavio u oporuci. Ali za to bi vjerojatno bilo potrebno više od trideset dana. »Ili bih mogla iznajmiti nešto drugo u gradu. Možda se odseliti u Village. Ili New Jersey. Ili možda naći neki stan s... cimerima.« Čestitala sam si što se nisam zagrcnula dok sam to izgovarala.

»Naravno«, rekla je dok je slagala moju neurednu papirologiju na hrpe.

»Nemoj se previše opušitati. Spremna sam za polazak«, upozorila sam.

»Jesi sigurna?« nevino me upitala Hazel dok je prelistavala moje istraživanje na stolu i podizala jednu stranicu. U mene je zurilo grubo, razdražljivo lice Earla Wiggensa, mog bijelog kita. Bio je veći kreten od Mobyja Dicka, ali kad bih ga mogla pridobiti kao klijenta, sve bi moje financijske brige iščezle.

Zgrabila sam joj papir iz ruke i ubacila ga u svoju ogromnu platnenu torbu. »Sigurna. Trebam li kaput?«

Rano proljeće u istočnoj Pennsylvaniji bilo je u najboljem slučaju nepredvidivo, a kroz prozor moje sobe bilo je nemoguće procijeniti temperaturu i brzinu vjetra.

Hazel je ostala sjediti i znakovito pogledala moju torbu. »Earl Wiggins mizogini je kreten stare škole. Jednom mi je na koktel-zabavi rekao da su ljubavni romani 'nerealne gluposti' jer žene ne mogu imati višestruke orgazme. Nikad nije imao agenticu jer vjeruje da su genetski inferiorne. Trebat će ti kaput. I mogla bi se preseliti ovamo.«

Prijekorno sam je pogledala.

Čim se Hazel službeno zaručila za mrzovoljnog građevinara Cama, postala joj je životna misija uvjeriti me da je Story Lake savršeno mjesto za obnovu mog carstva književne agentice.

»Haze, jako mi je drago da si objeručke prihvatila život u gradiću u kojem 'svi znaju tvoje ime'. Stvarno sam sretna zbog tebe, bla-bla-bla. Ali ne mogu krasti kretene koji izbacuju bestselere *New York Timesa* od narcisoidnih majmuna poput tvog bivšeg muža i mojih ostalih kolega ako živim satima udaljena od New Yorka u gradiću koji je izglasao *Story Lake: Gradić Jezerić* kao službeni slogan. Agenti moraju živjeti u mjestima gdje se događaju stvari vezane uz knjige.«

Podsmjehnula se. »Molim te. Devedeset i pet posto tvog posla sad se može obaviti od kuće. Većina agenata više ni ne ide u ured. Razmisli koliko bi novaca uštedjela da se preseliš ovdje samo na godinu dana.« Ustala je i stavila mi ruke na ramena. »Razmisli koliko bi prostora u ormaru mogla imati.«

To je bio problem s najboljim prijateljicama. Točno znaju što trebaju reći. Kao ponosnoj i posvećenoj obožavateljici odjeće, većina mojih maštarija uključivala je prostran ormar. To je jedna od rijetkih stvari koje mi New York nije mogao pružiti u mom cjenovnom rangu.

»Odvagnut ću opcije«, obećala sam.

Da, produženi boravak u Story Lakeu jedna je od opcija. Ali to mi je djelovalo kao da prihvaćam neuspjeh. Nisam stvorena za život u gradiću. Ja sam zaposlena, uspješna stanovnica Manhattana... ili sam to barem bila. I, ako bude potrebno, borit ću se rukama i nogama da se vratim. Samo moram preživjeti sljedećih nekoliko mjeseci, lansirati Hazelinu knjigu u stratosferu i pridobiti umjereno odvratnog Earla Wiggensa kao klijenta. Mačji kašalj.

»Možemo li sad, molim te, krenuti?« upitala sam.
»Moraš potpisati primjerke knjiga i moramo dogovoriti detalje oko prednarudžbi.«

»Naravno. Ali znaš da nemaš hlače na sebi, zar ne?«

»Sranje!«

Nakon što sam riješila situaciju parom slatkih, poslovnih kratkih hlača preko najlonki s uzorkom i nakon što sam uspjela preoteti svoj najdraži grudnjak iz Ljubićinih ralja, krenule smo dolje. Koliba *Story Lake* nalazila se na mirnoj, stablima okruženoj istočnoj obali jezera. Bila je to rustikalna trokatnica opremljena crnim daskama i letvicama te zelenim metalnim krovovima. Dva su se krila sa svake strane prostirala prema kamenitoj obali.

Kad sam se prvi put ovdje smjestila, znali su proći tjedni, a da budem jedina gošća u Kolibi. Međutim, velikim dijelom zahvaljujući interesu javnosti za Hazelinu pravu, sretnu ljubavnu priču, i koliba i grad počeli su bilježiti porast turista zaljubljenika u knjige. Nekoliko je čitatelja čak, iz nekog neobjašnjivog razloga, odlučilo učiniti Story Lake svojim novim stalnim domom.

Izašle smo iz lifta u kaos sunčanog predvorja.

»Opa«, rekla sam izbjegavši kraj role svjetlucavog tila koju je Hana, vlasnica Kolibe i glavna kuharica, nosila preko tetoviranog ramena.

»Oprosti, Zo. Pripreme za vjenčanje«, doviknula je dok su je duge noge nosile pored nas.

Dva su krupna muškarca potrčala za njom gurajući kolica natovarena pladnjevima zveckavog staklenog posuđa.

Billie, Hanina supruga i poslovna partnerica, mahnula nam je laktom s recepcije, gdje je držala dva mobitela na ušima i energičnim kimanjem usmjeravala dostavljača prema hotelskom baru u predvorju.

Mahnula sam joj i zamalo pala na dupe kad mi je žena rumenih obraza i pomalo manične sreće u očima prepriječila put. Nosila je predimenzioniranu majicu s natpisom *NEVJESTA #2*.

»O, moj Bože«, rekla je zadihano, blistavih očiju. »To ste stvarno vi. Mislim, znala sam da *živite* ovdje. Zato smo se — ja i moja supruga u nastajanju, juhu! — odlučile vjenčati ovdje. Došle smo iz Marylanda na Zimski festival i Ultimativni turnir u bingu da vas, u biti, uhodimo, a na kraju smo se zaljubile u ovaj grad, pa smo rezervirale Kolibu za naše vjenčanje, koje je ovog vikenda. Morate doći! Obožavamo vas!«

Nevjesta #2 sve je to nada mnom izrekla u jednom dahu mojoj znatno višoj i znatno poznatijoj najboljoj prijateljici.

Kao prava, dobra agentica najprije sam se uvjerila da prpošna mlada ne predstavlja fizičku prijetnju Hazel prije nego što sam s oklijevanjem uzela Ljubičinu uzicu i maknula se s puta.

»Ovdje se udaješ? I ja! Čestitam«, zacičala je Hazel.

»O, moj Bože, udajem se *na istom mjestu kao Hazel Hart?*«

Zbog promjene oktave Ljubić je jadno zacviljela. Sažalila sam se i izvela je kroz glavna vrata u sunčan, ali prohladan proljetni dan.

Pas je njuškao i šmrcao hodajući pločnikom kao da ima važnog posla. »O, Bože. Molim te nemoj kakati. Molim te nemoj kakati«, mantrala sam bogovima životinjske defekacije dok nam se Hazel nije pridružila minutu kasnije. »To je bo-me uzbuđena mlada«, rekla sam, zahvalno joj uvalivši uzicu.

»Preslatko, zar ne? Jedno upozorenje. Bit ću totalno nepodnošljiva kad se budem udavala«, sanjivo je rekla.

Ljubić je napravila mali krug po travi i čučnula.

Ha. Hvala vam, bogovi kakice! Barem je nešto danas išlo po planu. »Ne sumnjam. Bila bih razočarana da ne budeš. Kako se Cam nosi s planiranjem vjenčanja?«

Iz otmjene je kutijice pričvršćene za uzicu izvadila vrećicu za kakicu. »Iznenadujuće je tvrdoglav oko hrane, cvijeća i pozivnica.«

»Što kaže na haljinu?«

Hazelino je lice bilo prepredeno unatoč tome što je čistila govna. Ljubav čini čuda. »Rekao je da se mora lako skidati.«

Uzdahnula je. »Da te toliko ne volim, vjerojatno bih te mrzila.«

»Razumijem«, rekla je samodopadno.

»Kako ti ide s pisanjem?«

Lecnula se. »Još uvijek pokušavam shvatiti likove.«

To je bila šifra za to da više kupuje *online* nego što piše.

»Znaš što je još bolje za povratak na vrh od jednog bestselera...«

»Znam. Znam. *Dva* bestselera.«

»Gdje si zapela?«

»Ne znam. Mislim da još ne znam tko su. Što znači da ne znam zašto ne mogu biti zajedno.«

»Reci Camu da malo pojača inspiraciju«, predložila sam.

»O, da, je. Ovoga jutra. U kuhinji«, rekla je Hazel uz jezivi, samozadovoljni osmijeh žene koja je doživjela orgazam na kuhinjskom elementu.

»Ljubav nije nimalo higijenska.«

Odučile smo prošetati do knjižare. Ljubić je tako imala priliku zapišati svako stablo po putu. A ja sam imala priliku ne slomiti sve nokte grčevito se držeći za ručku dok Hazel prelazi osamsto metara u Suburbanu koji joj je Cam kupio. Vožnja joj je išla bolje. Polako, ali sigurno. Sama joj je veličina terenca omogućavala sigurnost iza volana, ali isto se ne bi moglo reći za gradske rubnike i kante za smeće susjeda.

Sunce je bilo žarko na nebu bez oblaka i svjetlucalo je na ostacima snijega koji su prekrivali Jezersku ulicu. Zelene stapke narcisa i šafrana pomolile su glave, obećavajući skorbu ljepotu i toplinu. Gubitak stana bio je posljednja metaforička kap limunova soka u mojim očima u ovom strmoglavom nizu mojih neuspjeha.

»Pogodi tko je sjedio na stolu za doručak ovoga jutra i jeo mačju hranu kad smo Cam i ja ustali?« rekla je Hazel namještajući uzicu koju je pričvrstila za pojas jer je sad bila tip osobe koja ima pseću uzicu pričvršćenu za pojas.

»Pretpostavljam DeWalt.« DeWalt je bio Hazelin bucmasti narančasti mačak koji joj je pravio društvo dok je pisala za stolom. I pod *pravio društvo* mislim da se izvalio svojim ogromnim tijelom po tipkovnici, pritišćući nasumična slova u dokument njezina rukopisa.

»DeWalt i Bertha«, rekla je dok je Ljubić kaskala šumom u potrazi za savršenim štapom koji bi mogla ponijeti u grad.

Hazel je svoju ružičastu čudovišnu kuću u naletu panike kupila na internetskoj stranici koja je nije baš točno opisala da bi na kraju otkrila da je u ozbiljnom stanju raspada... i da je dom jednom donekle pripitomljenom rakunu. Berthu sam voljela zamišljati kao kombinaciju Liama Neesona i suprotnosti Houdiniju. Imala je posebne vještine koje su joj omogućavale da se vrati u kuću unatoč svim zaštitnim mjerama protiv rakuna koje je Cam poduzeo.

»Cam će opet zapeti u zečjoj rupi, zar ne?« zadirivala sam.

»Pretpostavljam da misliš u rakunovoj rupi. Već je nazvao braću i raspravljaju o nekim taktikama nadzora.«

»To zvuči kao inspiracija za drugu knjigu.«

»Uh. Vidjet ćemo. Pisanje je teško, ali stvarno ne želim naći pravi posao.«

»Napisala si cijelu knjigu inspiriranu tvojom i Camo-
vom pričom. Možda možeš naći novi par za inspiraciju?«
predložila sam.

Ljubić je istrčala iz šume sa štapom srednje veličine
među zubima. Ponosno me opalila po potkoljenicama.

»Ajooj! Slatkice! Bravo!« gugutala je Hazel.

»Auč. Da, jako si spretna. To nam *uopće* neće smetati u
šetnji«, rekla sam, nevoljko je potapšavši po glavi. Radosno
se izvalila i počela migoljiti ne ispustivši štap.

Nastavile smo prema gradu. Kad smo se približile,
pokazala je na neupadljivi poštanski sandučić s drvenim
natpisom na kojem je stajalo BISHOP. »Levi napreduje s ru-
kopisom. Prilično je zagrizao. Dopustio mi je da pročitam
samo nekoliko poglavlja, ali jako su dobra. Ako te zanima,
mogu ti nabaviti primjerak kad završi prvu verziju.«

»Ako ne izmorim Earla Wiggensa dok Levi ne bude
spreman, bacit ću pogled«, obećala sam.

Hazel je naborala nos. »Ozbiljno, što će ti taj staromodni
'u moje su vrijeme muškarci bili muškarci, a žene su kuhale
večeru' starkelja?«

»Taj *najprodavaniji* starkelja uvijek završi na popisu best-
selera *New York Timesa*«, istaknula sam. »Osim toga, kad lan-
siramo tvoju knjigu na vrh ljestvice i kad ugrabim još jedan
bestseller iz svoje stare tvrtke, službeno ću pobijediti u životu.«

»Osvetnica Zoey jedna je od mojih omiljenih verzija
Zoey. Ali znaš što bih rekla kad bi bila moja junakinja.«

»Ja nisam ničija junakinja«, ustrajala sam.

Hazel je stavila ruku na srce. »Bila bih prekrasna i ta-
lentirana najbolja prijateljica koja bi prekrasnoj i talentiranoj

junakinji ukazala na to da osveta nije najisplativiji pothvat u životu.«

»Ma stvarno? A što je?«

»Ljubav«, rekla je dramatično.

»Pa, sreća što je ovo stvarni život, a ne jedna od tvojih knjiga, pa te ne moram slušati.«

U tom se trenutku nad nama nadvila sjena. Ljubićine ogromne oči još su se više raširile i ispustila je štap kako bi mogla bijesno zalajati na ono što nas je vrebalo.

»Kvragu, Gusane«, rekla je Hazel, ljutito gledajući bje-loglavog orla koji je sletio na granu iznad naših glava. Još se uvijek nisam navikla na to da ovaj grad ima vlastitog bje-loglavog orla. U New Yorku imamo samo golubove. Ova je ptica ogromna i možda samo mrvicu veličanstvena. Ona je i apsolutna opasnost. Kad bi netko imao životinjskog zakletog neprijatelja, Gusan bi bio moj. Dočeka nas je pri dolasku u Story Lake zabivši se Hazel u glavu i bacivši mi ogromnu mrtvu ribu u krilo. Još uvijek imam traume.

»Nemoj se posrati na nas«, naredila sam autoritativnim glasom.

»Nemoj mi pojesti psa«, rekla je Hazel.

»Da, nemoj ni to učiniti«, brzo sam dodala.

»Je li mu nešto u kandžama?« upitala je Hazel nahevši glavu.

Ljubić je na trenutak prestala lajati i također nahevila glavu.

Zaškiljila sam. Nešto se definitivno micalo uz kvrgavu koru stabla hrasta. Nešto dugo i tanko.

Kunem se, ta me je ptica pogledala ravno u oči kad je raširila svoja ogromna krila.

»Je li to...?« Hazel je zanijemjela od užasa.

»Nemoj to raditi, Gusane«, rekla sam promuklim šaptom.

Ali bilo je prekasno. Ptica je raširila kandže i bacila plijen na mene.

Zmija — prava prokleta živa zmija — opalila me u čelo i skliznula mi s ramena.

»Koji. Kuuuurac? Ti pernati majmune!« vrisnula sam. Opalio me instinkt za preživljavanje i pojurila sam niz ulicu, žestoko rukom prelazeći po kosi i ramenima. »Makni to s mene! Makni to s mene!«

Panično sam trčala cik-cak po asfaltu pokušavajući se što više udaljiti od prokletog orla i njegove proklete zmiije. Kad je Hazel vrisnula moje ime, već me je zaslijepio odsjaj sunčeve svjetlosti na staklu i metalu.